

متن پرسش

با سلام استاد عزیز: سال نو مبارک باشه. طاعاتتون قبول باشه. استاد یک مساله ذهنم را درگیر کرده و اینکه می‌گند راه عرفان و دین از اهل البیت علیهم السلام میگذره اما از طرفی می‌بینیم که بزرگترین و عجیبترین عرفا و خدانشناسان از اهل سنت بوده اند مثل شمس تبریزی، مولوی، حافظ، عطار، بایزید، جنید، محی الدین، حلاج، ترمذی و هزاران هزار و ما تو شیعه کم داشتیم امثال آیت الله قاضی. یا کم بودن از نظر تعداد کراماتی که از عرفای سنی سراغ داریم واقعا عجیبه جملات عجیبی دارند مثل حلاج و بایزید و... میشه لطفا خودتون توضیح بدین ممکنه من مطلب را نرسونده باشم. ممنون

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: اتفاقاً اگر شخصیت این بزرگان را دنبال کنید، همگی انسان‌هایی بودند با روح و فرهنگ اهل بیت، ولی در فضای جامعه اهل سنت، و از این جهت می‌توان گفت شیعیانی‌اند که تقیه می‌کردند و در بسیاری موارد متهم به تشیع بوده‌اند تا آنجایی که جناب عطار را به جرم شیعه بودن از هرات اخراج کردند. و یا ابن عربی در نسخه دومی که از «فتوحات» نوشت، نکاتی که متذکر حضور علی «علیه السلام» به عنوان سرّ انبیاء بودند را به نحوی تغییر داد و مرحوم استاد فاطمی‌نیا در تحقیقات خود به خوبی این نکات را نشان داده‌اند. موفق باشید